

Arrest

nr. 180 420 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Wat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker genomen betreft:

Verzoeker vraagt een tweede maal asiel aan.

Verzoeker zijn eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 60.270 van 26 april 2011 omdat zijn asielmotieven vreemd waren aan het Vluchtelingenverdrag en hij evenmin aannemelijk had gemaakt dat de Macedonische autoriteiten geen hulp en/of bescherming kunnen bieden.

1.2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag nog steeds volhardt in dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de problemen met zijn buurman. Verder haalt hij aan in het verleden een problematische relatie met zijn vader gehad te hebben aangezien deze hem in zijn kindertijd heeft geslagen. Tot slot werpt hij op dat zijn partner in België begeleid wordt door een psycholoog en psychiater.

1.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

1.4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

2.1. Wat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster betreft:

Verzoekster vraagt een tweede maal asiel aan.

Verzoekster haar eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 60.270 van 26 april 2011 omdat haar asielmotieven vreemd waren aan het Vluchtelingenverdrag en zij evenmin aannemelijk had gemaakt dat de Macedonische autoriteiten geen hulp en/of bescherming kunnen bieden.

2.2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag nieuwe asielmotieven aanhaalt. Ze verklaart dat zij in haar kindertijd seksueel werd misbruikt door een onbekende man. Verder geeft ze aan dat zij tijdens de oorlog in Macedonië werd verkracht door een groep tegenstanders (Serviërs/Macedoniërs) van de etnische Albanezen.

Ter staving van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: een voorlopig psychologisch rapport, een attest waaruit blijkt dat zij in het centrum CARDA werd opgevolgd, een attest van haar sociaal assistente van het centrum voor immigranten Namen- Luxemburg, een advies geschreven door een psycholoog van de kliniek Exil te Namen ter attentie van BCHV en het CGVS, een rapport opgesteld door een medewerker van BCHV en een brief van haar advocaat met een aantal bijlagen.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster in haar kindertijd seksueel zou zijn misbruikt door een onbekende man en hieromtrent wordt o. a. vastgesteld dat dit feit van louter interpersoonlijke (tussen privé personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is en niet ressorteert onder artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch onder de definitie in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat er actueel geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer ten gevolge van het misbruik waar zij 30 jaar geleden het slachtoffer van werd heden een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade volgens bovengenoemde definitie.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster geenszins aannemelijk heeft gemaakt tijdens het Macedonisch conflict het slachtoffer te zijn geweest van een verkrachting. Omtrent dit beweerde feit wordt o. a. vastgesteld dat over het conflict in Macedonië uitvoerig en gedetailleerd werd bericht en van dichtbij werd gevolgd door de internationale media, internationale instellingen en mensenrechtenorganisaties, dat uit deze bronnen blijkt dat er echter geen sprake is van feiten zoals door verzoekster beschreven waar er volgens haar opeenvolgende verklaringen veel daders en veel slachtoffers bij betrokken waren, dat verzoekster zelf geen concrete elementen heeft aangebracht die kunnen overtuigen dat deze beweerde feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, dat er tegenstrijdigheden zijn tussen het rapport van BCHV en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, dat in de beslissing niet wordt getwijfeld aan het feit dat zij kampt met psychologische problemen en dat er volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal in Macedonië mogelijkheden bestaan om psychologische hulp te krijgen en etnische Albanezen dezelfde rechten hebben in hun toegang tot de gezondheidszorg als Slavische Macedoniërs.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster eerder bij haar eerste asielaanvraag niet de minste melding heeft gemaakt van de beweerde feiten dat zij in haar kindertijd seksueel zou zijn misbruikt door een onbekende man en dat zij tijdens de oorlog in Macedonië verkracht zou zijn geweest door een groep tegenstanders (Serviërs/Macedoniërs) van de etnische Albanezen, nochtans essentiële elementen die de kern van haar relaas raken en uitmaken aangezien de verklaarde verkrachtingen (mede) aan de basis zouden hebben gelegen van haar vertrek uit het land van herkomst.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar het verslag van de debatten die plaats vonden op 28 juni 2001 in het Parlement van de Raad van Europa over de situatie in Macedonië, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: "Wat betreft het verslag van debatten in het Parlement van de Raad van Europa, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de vertegenwoordiger uit Macedonië spreekt over misdaden begaan door etnische Albanezen van het UCK en andere extremistische nationalistes. De daders waarover u spreekt, zijn daarentegen personen die tegen de Albanezen vechten." Uit de twee bijlagen (US State Department 'Country Report on Human Rights Practices – Macedonia.', van 4 maart 2002 en het rapport van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa van 26 juni 2001) toegevoegd aan de verweernota, blijkt, zoals verweerder in zijn verweernota opmerkt, dat "deze andere nationalistische extremisten" ook etnische Albanezen betreffen.

Waar verzoekster verwijst naar de e-mail van B. (stuk 3) en stelt dat hieruit zou blijken dat het mogelijk is dat er in de regio waar de feiten plaatsgevonden hebben er zich Servische militairen zouden hebben bevonden, dat de Slavische Macedoniërs uit de regio van Macedonië een taal spreken die gedeeltelijk op het Servisch lijkt, dat de daden van verkrachting wel hebben plaatsgevonden maar zonder gerapporteerd te worden en dat een uitleg daarvoor zou zijn dat de Albanezen uit Macedonië heel vroom zijn, wijst de Raad er op dat uit deze e-mail niet blijkt dat er een groepsverkrachting zou hebben plaatsgevonden van een grote groep vrouwen afkomstig uit Matec die gered werden door het UCK.

Waar verzoekster verwijst naar het psychologisch verslag van 27 juni 2016 (stuk 4) waarin wordt vermeld dat zij getraumatiseerd is, merkt de Raad op dat de oorzaak die in het medisch attest wordt vermeld louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoekster zelf. Dergelijk attest geeft derhalve

geen uitsluitel over de werkelijke omstandigheden waarin het trauma/de psychologische problemen werd/werden opgelopen. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische problemen werden opgelopen. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van deze Raad, merkt de Raad op dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Verzoekster haar betoog dat er dwingende redenen zoals omschreven in artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag kunnen worden ingeroepen dewelke haar verhinderen naar haar land van herkomst terug te keren, mist elke juridische grondslag. Immers, om toepassing te kunnen maken van deze clausule, dient verzoekster eerst en vooral te worden ingesloten van het Vluchtelingenverdrag wat in casu niet het geval is.

2.5. Hoe dan ook, los van het voorgaande en daargelaten de vaststellingen van de commissaris-generaal dat haar verklaringen omtrent de groepsverkrachting vaag zijn en tegenstrijdigheden bevatten (zoals o. a. de tegenstrijdigheden tussen het rapport van BCHV en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal), ziet de Raad niet in en verzoekster geeft niet aan waarom zij heden anno 2016, oftewel 15 jaar na die beweerde verkrachtingen, dienaangaande actueel nog een vrees dient te koesteren.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2016, voeren verzoekende partijen aan dat er geen objectieve informatie werd geraadpleegd en toegevoegd over de incidenten die gebeurd zijn in de plaats van herkomst Matec van verzoekende partijen, inzonderheid voor wat verzoekster dan heeft meegemaakt als slachtoffer van oorlogsgeweld in 2001 waar gevechten plaatsvonden tussen de UCK en het Macedonische leger. Verzoekende partijen wijzen er op dat seksueel geweld tijdens een gewapend conflict algemeen gekend is, gebruikt wordt als oorlogswapen en, onder verwijzing naar de door hen geciteerde informatie in het verzoekschrift, stellen verzoekende partijen dat de verkrachtingen wel hebben plaatsgevonden maar niet werden gerapporteerd. Zij wijzen nog specifiek op het onderzoek dat gevoerd werd door het BCHV en naar de oorlogssituatie zoals deze is beschreven in Kosovo, waar verkrachtingen werden gebruikt om etnische Albanezen te verdrijven uit Kosovo. Verzoekende partijen vervolgen dat verzoekster veel te getraumatiseerd was om te praten over hetgeen haar is overkomen wat ook duidelijk blijkt uit haar verklaringen. Zij stellen dat uit de medische attesten blijkt dat verzoekster zwaar getraumatiseerd is en dat daarmee geen rekening werd gehouden aangezien de asielinstanties niet over de nodige expertise beschikkingen.

4.2.1. De Raad wijzigt zijn standpunt in voornoemde beschikking en hecht geloof aan het seksueel geweld en de groepsverkrachting waarvan verzoekster tijdens de oorlog in Macedonië in 2001 het slachtoffer is geworden.

Verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar ze, onder verwijzing naar de door hen geciteerde informatie in het verzoekschrift, stellen dat seksueel geweld tijdens een gewapend conflict gebruikt wordt als oorlogswapen en dat dergelijke daden van verkrachting (waarschijnlijk of mogelijks) ook hebben plaatsgevonden tijdens de oorlog in Macedonië, maar uit schroom niet gerapporteerd werden. De Raad neemt tevens aan dat slachtoffers van (groeps)verkrachting veel schaamte kunnen hebben omwille van hetgeen zij hebben meegemaakt. Mede gelet op de culturele en sociale aspecten *in casu*, is het begrijpelijk dat verzoekende partij lange tijd vermeden heeft om over de feiten en het trauma te praten. Voorts kan niet worden ontkend dat verzoekster *in casu*, gelet op de medische attesten die verzoekende partijen hebben bijgebracht, kampt met (zware)psychologische problemen. Dit wordt evenmin betwist door de commissaris-generaal. De Raad toont begrip voor de traumatische ervaringen die verzoekster in het verleden heeft meegemaakt en de psychologische problemen die ermee gepaard gaan.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster het tijdens het gehoor op 24 maart 2015 heel moeilijk had, dermate getraumatiseerd was en niet in staat was coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de verkrachting waarvan zij het slachtoffer was. Uit het feit dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen haar verklaringen bij haar vertrouwenspersoon en de verklaringen bij het Commissariaat-generaal kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoekster de feiten niet heeft meegemaakt.

4.2.2. De Raad stelt vast dat de verkrachting waarvan verzoekende partij het slachtoffer is geweest, gezien moet worden als een ernstige aanslag op haar integriteit met psychische gevolgen die zij levenslang kan meedragen. De Raad wijst er echter op dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

4.2.3. De vreemdelingenwet voorziet in artikel 48/7 de omkering van de bewijslast voor personen die effectief slachtoffer zijn geweest van vervolging. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

In casu dient besloten te worden dat deze problemen zich in de toekomst niet meer zullen voordoen gezien het seksueel geweld plaatsvond in 2001 en verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij vijftien jaar na het einde van het conflict in Macedonië nog vreest voor een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin

of een reëel risico zou lopen op ernstige schade als gevolg van een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of schade waar verzoekster slachtoffer van geweest is niet opnieuw zal voordoen. Waar verzoekende partij ter ondersteuning van haar persoonlijke omstandigheden verwijst naar medische attesten, worden de feiten en de psychologische gevolgen door de Raad niet in twijfel worden getrokken, doch verzoekster toont niet aan dat zij in haar land van herkomst niet de nodige zorg zou kunnen krijgen zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aangeeft, een motief dat niet wordt betwist.

In dit verband wijst de Raad er tevens op dat verzoekster voor de beoordeling van haar medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”*. Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar psychische problemen te richten tot de geëigende procedure.

4.2.4. Wat betreft verzoeksters betoog onder verwijzing naar Franstalige rechtspraak, dat er dwingende redenen zoals omschreven in artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag kunnen worden ingeroepen dewelke haar verhinderen naar haar land van herkomst terug te keren, herhaalt de Raad dat dit betoog elke juridische grondslag mist. Immers, om toepassing te kunnen maken van deze cessation clause, dient verzoekster eerst en vooral te worden ingesloten van het Vluchtelingenverdrag wat *in casu*, gelet op bovenstaande overwegingen, niet het geval is. Zo verzoekster stelt dat dit inderdaad het geval is bij de toepassing van artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag en dat zij enkel vraagt om per analogie artikel 1 C, (5) van het Vluchtelingenverdrag toe te passen, wijst de Raad er op, en daargelaten de vraag of artikel 1 C, (5) rechtstreekse werking heeft, dat voornoemd artikel van het Vluchtelingenverdrag werd omgezet in artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3 luidt als volgt: *“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.*

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

De vraag van verzoekster vindt geen steun in de vreemdelingenwet en nergens in de wet wordt voorzien dat de commissaris-generaal indien nodig internationale bescherming kan verlenen aan slachtoffers van vervolging die niet erkend werden als vluchteling.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS